

Čarovný kolotoč

Láskavosť, Priateľstvo, Ekológia

Aj staré veci nám môžu ešte dobre poslúžiť. Stačí sa o ne dobre starať.

Každá stará vec, ktorá slúži deťom, má aj svoju dušu. A dokonca dokáže aj oživiť. O čom sa asi rozprávajú figúrky na kolotoči? Čo ich najviac trápi a aký koniec bude mať ich príbeh? To sa dozviete v...

🕒 12 min

😊 3+

Kedysi dávno – a možno ani nie až tak dávno – mali v našom mestečku detský kolotoč. Bol to malý kolotoč s dvomi koníkmi, autíčkom, sloníkom, vláčikom, lietadielkom, dráčikom a labuťou. Stál presne uprostred námestia, krútil sa a **vozil deti od rána až do večera**. A všetky deti ho mali veľmi rady.

Ale nebol to len taký obyčajný kolotoč. On bol totižto čarovný. Každý večer, keď deti s rodičmi už poodchádzali domov, kolotoč ožíval.

Najprv sa **ozval sloník**. „Ach, to bol zase nádherný deň,“ povedal, „toľko natešených detí sa na mne dnes povozilo. A aký deň ste mali vy, koníky?“

A koníky si **veselo zaerdžali**. „Určite sa nemáme na čo sťažovať. Deň bol nádherný, rovnako ako aj včera a predvčerom.“

„Je najvyšší čas sa trošku obriaďiť,“ povedala labuť, rozťahla krídla, trochu s nimi **zatrepotala** a začala sa čistiť.

„Pravdu máš, kamarátka naša,“ pritakalo **autíčko**.

„Ja ti pomôžem,“ ponúkol sa hneď sloník. Zliezol z kolotoča dole, prešiel k riečke, čo pretekala mestečkom, natiahol do chobota poriadne množstvo vody a **vyumýval autíčko, až sa lesklo ako nové**.

„Ďakujem ti, sloník,“ pekne poďakovalo autíčko. „No ešte si odbehnem namočiť aj kolieska,“ povedalo a hneď sa aj ponáhľalo k riečke, do ktorej si **ponorilo všetky kolesá**.

Potom sloník znovu ponaberal vodu do svojho dlhého chobota a rad-radom poumýval **koníky, vláčik, lietadielko, ba aj dráčika**, ktorý sa tomu bránil a z papuľky sa pokúsil **vychrliť oheň**.

„Ja som predsa drak! Koľkokrát ti to mám opakovať, že my draci máme radi oheň, a nie vodu!“ hneval sa dráčik a opäť sa **pokúsil vychrliť ohnivý plameň**. No keďže to bol dráčik z kolotoča, tak sa mu to - tak ako už mnohokrát predtým - nepodarilo.

„Drak, ktorý nevie chrliť oheň, cha-cha!“ smialo sa mu lietadielko.

„No len sa mu nevysmievaj, veď ty zase nezaletíš neviem ako ďaleko. Akurát tak z kolotoča na pevnú zem. A keď sme už pri tom, tak aj ja sa idem trochu namočiť,“ ozvala sa labuť, znovu rozťahla krídla a zaplachtila **rovno na hladinu riečky**. No naspäť už musela po vlastných, pretože nadol sa ešte spustila, ale smerom hore ju už ťažké drevené krídla nevyniesli.

Takto sa tam každý večer spoločne doberali a zhovárali. Potom utíchli a čakali na nový deň. Všetky figúrky boli z dreva, z ktorého ich vyrezal majster rezbár, a tiež boli krásne natreté, pretože ich vymaľoval sám majster maliar.

Roky však leteli, deti rástli a postupne sa z nich stávali rodičia ďalších detí. A tie začínali mať iné koníčky a záujmy. Na kolotoč chodievali už akosi pomenej.

„Aký ste mali dnes deň?“ **opýtal sa sloník**.

„Ušlo to, zopár detí sa na nás dnes povozilo,“ odpovedali koníky, ale vôbec to neznelo presvedčivo.

„Tak, veru tak,“ pridal sa vláčik a smutne **zapískal na svoju písťalu**.

Nuž a časom aj tieto deti vyrástli a na kolotoč už nemali čas, pretože boli dospelí a mali iné povinnosti i starosti. Tak to šlo, až napokon deti úplne prestali chodiť na kolotoč.

„Čo urobíme s tým kolotočom?“ rozmýšľali rodičia. „Veď tu len zavadzia.“

Presunuli teda kolotoč z námestia na okraj mestečka a na jeho mieste postavili novučičkový obchod. Neskôr im začal zavádzať i tam, pretože bolo treba postaviť ďalšie obchody. Presunuli ho teda až za mestečko. Tam zase bolo treba novú cestu. A tak kolotoč skončil na lúke, pri malom lesíku

neďaleko mestečka. A chátral. Figúrky sa síce po večeroch stále prebúdzali, ale už len preto, aby si zaspomínali na staré dobré časy. Veď aj tak **nebolo o čom inom rozprávať.**

V jeden taký podvečer, keď už hviezdičky na oblohe žmurkali na zem, istý dedko venčil svojho psíka blízko lesa. Psík zrazu niečo zaňuchal a dedkovi utiekol. Labuť práve plávala v neďalekom jazierku, dráčik sa na čistinke opäť **pokúšal chrliť oheň**, autíčko sa snažilo opraviť si koliesko, **ktoré mu časom odpadlo**, koníky pili z jazierka a slon striekal vodu na vláčik a lietadielko, keď vtom vybehol z lesa na čistinku **s hrozným brechotom malý psík**. Figúrky okamžite zdreveneli na miestach, kde v tej chvíli stáli.

A hneď potom za psíkom dobehol aj dedko. „Ej, ale si mi dal, Hary,“ povedal celý zadýchaný psíkovi a čupol si.

No psík mu nedal vydýchnuť. Pribehol k nemu, vrčal a ťahal ho **kdesi druhým smerom**. Dedko otočil hlavu, a vtedy zbadal kolotoč aj s figúrkami, na ňom, ale aj okolo neho. Polorozpadnuté autíčko, ktoré viselo dolu z kolotoča, ako sa snažilo chytiť svoje koliesko, čo sa mu odkotúľalo. Sloníka s chobotom natiahnutým k oblohe. Labuť kolísajúcu sa na vlnkách jazera. Dráčika stojaceho uprostred čistinky. A koníky s hlavami tesne nad hladinou jazierka. Iba vláčik s lietadielkom **boli na svojich miestach**.

„Čože to tu máme?“ povedal dedko. „Ej, vy ale vyzeráte.“

Na figúrkach sa už veru nedalo ani rozoznať, ktorá je akej farby.

„No, myslím, že potrebujete málanko upraviť. Zajtra sa vrátim a dám vás do poriadku. Hary, poď, ide sa domov!“ s týmito slovami sa dedko otočil a **odkráčať smerom do lesa**.

„Čo to s nami chce robiť? Ako nás chce upravovať?“ ozvalo sa autíčko, snažiac sa pritom vyštveráť naspäť na svoje miesto na kolotoči.

„No ja neviem, asi nás len jednoducho opraví,“ povedal sloník a vystrekol vodu, čo mu ostala v chobote, priamo **na dráčika**.

„Brrr, dávaj pozor, koľkokrát ti mám opakovať, že draci vodu neznášajú!“ otriasol sa dráčik.

„Och, mohol by nás nanovo natrieť,“ povedala túžobne labuť, ktorá sa medzitým vrátila k ostatným, „bola by som opäť krásna.“

Tak či onak, dedko svoje slovo dodržal a na druhý deň sa na lúku vrátil aj s náradím. A, samozrejme, aj s Harym, ktorý veselo **šteká okolo figúrok**. Dedko najprv namontoval koliesko na autíčko, potom niektorým z nich tu a tam **dotiahol skrutku** a zhrdzavené kovové časti kolotoča namazal olejom.

„Uf, už je dosť neskoro, vrátíme sa opäť zajtra. Hary, poď!“ zavelil dedko a dvojica sa znovu pobrala domov.

Takto chodievali večer čo večer ku kolotoču a spoločne ho pomaličky opravovali.

„Hary, prines mi kliešte!“

Hary pribehol k taške, v ktorej mal dedko náradie, a **priniesol mu kliešte**.

„Hary, podaj mi kladivo!“

Psík znovu odbehol a potom **pribehol aj s kladivom v zuboch**.

„Hary, prines to a podaj tamto!“

A Hary, krútiac veselo chvostíkom, vždy priniesol to, o čo ho dedko požiadal.

„Múdry psík,“ pohladil dedko Haryho po hlave. „Nadnes sme skončili. Poď, ideme si oddýchnuť. Zajtra nás už čaká **azda posledná práca**.“

No a na ďalší podvečer si dedko priniesol štetce a všelijaké farby.

„Takže, ktorým začneme?“ opýtal sa Haryho.

Hary odbehol ku koníkom a **dvakrát pri nich zašteká**.

„Tak teda poďme na to,“ povedal dedko a ihneď sa pustil do maľovania.

No napokon to netrvalo len jeden večer, kým všetky figúrky z kolotoča ponatierali. Každý večer stihli iba jednu z nich. A dokonca aj Hary vyzeral ako maliar, pretože raz si strčil **do farby labku**, inokedy zas svoj čierny ňufák.

„Dávaj trochu pozor!“ káral ho dedko, keď Hary frkal farbu všade naokolo.

Ako posledná prišla na rad labuť.

„O chvíľočku budeš ako živá,“ usmial sa dedko a namočil štetec do snehobielej farby.

Keď konečne skončil, odstúpil o pár krokov dozadu a spokojne si svoje dielo vyobzeral. Všetky figúrky už boli na svojich miestach, mali krásne farby a kolotoč **pri mesačnom svite celý žiaril**.

„A teraz ho rozkrútime,“ povedal dedko a Hary už aj stál vedľa neho s kľukou v zuboch, pretože to bol starý kolotoč a bolo ho treba natočiť. No vtom sa kolotoč z ničoho nič sám rozsvietil a začal sa krútiť.

„Ďakujeme,“ povedali koníky.

„Ďakujeme,“ povedalo autíčko.

„Ďakujeme,“ povedal sloník.

„Ďakujeme,“ povedal vláčik.

„Ďakujeme,“ povedalo i lietadielko.

Aj dráčik s labuťou sa úctivo poklonili na znak vďaky.

„Čo sú toto za čary...“ začal dedko, no nedopovedal, iba sa poškrabal na brade a potom sa usmial popod fúzy.

„Niečo mi napadlo, uvidíme sa zajtra, figúrky. Hary, pod!“

Hary štekol smerom ku kolotoču, akoby na pozdrav, a rozbehol sa za dedkom.

Na druhý deň prišiel dedko na lúku už skoro ráno. Priviezol sa na svojom aute. Upevnil kolotoč dozadu a odtiahol ho priamo do mestečka.

„Fí, to je krása,“ otáčali sa deti, keď **kolotoč prechádzal mestečkom.**

„Veď to je predsa náš staručký kolotoč,“ vraveli staré babky dedkom, sediac na lavičkách, len čo zazreli kolotoč.

Dedko nakoniec zastavil auto uprostred námestia, rovno na parkovisku pred obchodným centrom.

„Hary, prines kľuku!“ zvolal, keď odpojil kolotoč od auta.

A Hary vyskočil rovno cez okno auta **aj s kľukou v zuboch.**

Dedko vzápätí rozkrútil kolotoč a deti sa k nemu **len tak hrnuli.**

„To bol ale krásny deň,“ pochvaľoval si vláčik večer, keď mestečko stíchlo a všetky deti už poodchádzali domov.

„Toľko detí pokope si už ani nepamätám,“ usmieval sa šťastný sloník.

A autíčko, dráčik, lietadielko, labuť a koníky len spokojne **prítakali.**

A čo vy, deti? Aj vy sa rady vozíte na kolotoči?